

Κριστίνα Όλσσον

ΠΡΙΝ ΞΕΣΠΑΣΕΙ Η ΚΑΤΑΙΓΙΔΑ

Μια έρευνα του Άουγκουστ Στρίντμπεργκ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΟΛΣΣΟΝ

Πριν ξεσπάσει η καταγίδα

Μια έρευνα του Άουγκουστ Στρίντμπεργκ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.»

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 626

Κριστίνα Όλσσον, *Πριν ξεσπάσει η καταιγίδα.*

Μια έρευνα του Άουγκουστ Στρίντιμπεργκ

Kristina Ohlsson, *Stormvakt*

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Επιμέλεια-διόρθωση: Νίκος Αγγελής

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Copyright © Kristina Ohlsson, 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2022

Πρώτη έκδοση στη σουηδική γλώσσα από τις εκδόσεις

Bokförlaget Forum, Στοκχόλμη 2020

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη.

Αθήνα, Φεβρουάριος 2025

ΚΕΤ Ε397 ΚΕΠ 881/24

ISBN 978-960-16-5350-1

ΉΤΑΝ ΤΟ ΠΙΟ ΑΝΕΜΟΔΑΡΜΕΝΟ καλοκαίρι εδώ και δεκαετίες, σε σημείο που να ξαφνιάζει ακόμα και την παλιότερη γενιά των ψαράδων. Κάποιοι ισχυρίζονταν ότι οι αέρηδες ήταν πολύ πιο ισχυροί απ' το συνηθισμένο, γεγονός δυσσιώνο. Ότι οι καταιγίδες θα προκαλούσαν χάος και αναταραχή στα ευαίσθητα μαργαριτάρια της δυτικής ακτής.

Οι περισσότεροι κουνούσαν επιφυλακτικά το κεφάλι ακούγοντας αυτές τις προφητείες. Έτσι ήταν ο άνεμος – κάποιες μέρες φυσούσε δυνατότερα. Κανένας λογικός άνθρωπος δε θα πίστευε ότι προμήνυε κάτι κακό.

Παρ' όλα αυτά, το καλοκαίρι δεν κύλησε δίχως εκπλήξεις. Αντιθέτως. Ο κόσμος αντιλήφθηκε την επερχόμενη αλλαγή ήδη από τον Μάιο και, όπως πάντα, συνέβη απροειδοποίητα. Ξάφνου ήταν γεγονός: στο μοναδικό γραφείο τελετών του Κούνγκσχαμν είχε μπει πωλητήριο.

Αυτό από μόνο του δε θα αποτελούσε ζήτημα άξιο λόγου, αν δεν υπήρχε μία μικρή λεπτομέρεια: ο ιδιοκτήτης του γραφείου τελετών, ένας άντρας κοντά στα εβδομήντα, είχε χάσει μέχρι και την τελευταία του δεκάρα από μια νεότερη γυναίκα.

Αυτός ήταν ο λόγος που πουλούσε την ιδιοκτησία του και ξενιτευόταν. Η ντροπή παραήταν μεγάλη, τα κουτσομπολιά

παραήταν έντονα και τα χρέη υπερέβαιναν κατά πολύ τις οικονομικές δυνατότητές του.

Το Κούνγκσχαμν δεν είναι από τα μέρη όπου συμβαίνουν πολλά πράγματα, με αποτέλεσμα η ιστορία του εξαπατημένου φουκαρά ιδιοκτήτη του γραφείου τελετών να εξαπλωθεί σαν ανεξέλεγκτη φωτιά. Κι απ' τη στιγμή που ξεκίνησαν οι κουβέντες, οι απορίες πολλαπλασιάστηκαν. Πόσο διάστημα θα μεσολαβούσε μέχρι το γραφείο τελετών να αποκτήσει νέο ιδιοκτήτη; Οι βιτρίνες του ήταν απελπιστικά άδειες και η ταμπέλα «Πωλείται» από το μεσιτικό γραφείο είχε αρχίσει να δείχνει πολυκαιρισμένη. Η αλήθεια είναι πως έτσι έδειχνε απ' τη στιγμή που τοποθετήθηκε, όμως, καθώς κόντευαν σχεδόν δύο μήνες που το ακίνητο παρέμενε άδειο, ο κόσμος άρχισε να αναρωτιέται μήπως συνέβη κάτι και στον μεσίτη.

Ωστόσο, η συγκεκριμένη φήμη δεν κατάφερε να εξαπλωθεί ιδιαίτερα, καθώς η είδηση για την πώληση του γραφείου τελετών εμφανίστηκε ξαφνικά, για όποιον ήταν πρόθυμος να τη δει, στην τοπική εφημερίδα. Ο καινούριος ιδιοκτήτης, ένας τύπος από τη Στοκχόλμη, αναμενόταν να εγκαινιάσει τη νέα του επιχείρηση στις αρχές Σεπτεμβρίου.

Οι κάτοικοι αντάλασσαν βλέμματα. Αναρωτιόντουσαν πώς να είναι αυτός ο τύπος από τη Στοκχόλμη. Τι είχε οδηγήσει στη δυτική ακτή κάποιον από τη βασιλική πρωτεύουσα της Σουηδίας; Είχε δεσμούς με το Κούνγκσχαμν;

Οι βδομάδες κυλούσαν και ξαφνικά έφτασαν τα μέσα Αυγούστου. Η περίοδος των διακοπών ολοκληρώθηκε. Οι τουρίστες μάζεψαν τα μπογαλάκια τους κι έφυγαν, όπως και οι ιδιοκτήτες των θερινών κατοικιών της περιοχής. Περιόπου την ίδια περίοδο φούντωσαν ξανά τα κουτσομπολιά για τον τύπο από τη Στοκχόλμη. Επειδή τότε μια άλλη φήμη έφτασε στα αυτιά των κατοίκων του Κούνγκσχαμν: ο αγοραστής του γραφείου τελετών δεν ήταν εργολάβος κηδειών. Κάποιοι ισχυρίζονταν πως είχε εντελώς διαφορετικά σχέδια για το παλιό κτίριο, παρότι η ακριβής φύση τους

παρέμενε μυστήριο. Υπήρξαν ψίθυροι ότι ο τύπος από τη Στοκχόλμη ήθελε να ανοίξει οίκο ανοχής, και δε χρειάστηκε κάτι περισσότερο για να οργιάσει η φημολογία.

Η κατάσταση επιδεινώθηκε όταν ανακάλυψαν πού σκόπευε να εγκατασταθεί ο καινούριος ιδιοκτήτης. Είχε απορρίψει το Κούνγκσχαμν για χάρη του Χουβενέσετ, της παλιάς φαρμάδικης κοινότητας σε απόσταση τριών χιλιομέτρων. Αυτό από μόνο του δεν ήταν ασυνήθιστο, αν δεν αφορούσε τη συγκεκριμένη διεύθυνση. Καθώς, όπως προέκυψε, ο τύπος από τη Στοκχόλμη σχεδίαζε να μείνει στο παλιό σπίτι των Γιάνσσον. Έτσι ισχυρίζονταν οι ίδιοι οι Γιάνσσον και ο κόσμος δεν είχε λόγο να τους αμφισβητήσει.

Είχαν μεσολαβήσει σχεδόν τριάντα χρόνια από τότε που το σπίτι των Γιάνσσον διέθετε μόνιμους ενοίκους, γεγονός εύλογο. Έτσι έλεγε ο κόσμος. Υπήρχαν λόγοι που κανένας δεν ήθελε να μείνει μόνιμα εκεί. Λόγοι που ο τύπος από τη Στοκχόλμη σίγουρα αγνοούσε. Αφού, σε περίπτωση που τους γνώριζε, κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί του. Κανένας λογικός άνθρωπος δε θα ήθελε να μείνει σ' εκείνο το σπίτι γνωρίζοντας τι είχε συμβεί.

Κανένας.

Ούτε καν ο κύριος και η κυρία Γιάνσσον, οι ιδιοκτήτες. Αρκούνταν να το νοικιάζουν σε διάφορους τουρίστες τους θερινούς μήνες, ενώ τον υπόλοιπο χρόνο το άφηναν κενό.

Έφτασε η έναρξη του σχολικού έτους και το μόνο που απέμεινε από το καλοκαίρι ήταν ο άνεμος. Ένας άνεμος που έλεγαν ότι προμήνυε το σκοτάδι και την αλλαγή.

Αργά και σταθερά, παρότι κανείς δεν ήξερε ακριβώς γιατί, άρχισε να κυριαρχεί μια ανησυχία.

Κάτι φριχτό θα συνέβαινε.

Και η μόνη τους επιλογή ήταν να περιμένουν.

25 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

«Μόνο εγώ έχω συνειδητοποιήσει ότι όλα τελείωσαν».

ΟΠΟΥ ΝΑ ΎΝΑΙ ΘΑ ΞΕΣΠΟΥΣΕ η καταιγίδα. Η Άγκνες Έρικσον άκουσε τον άνεμο να ουρλιάζει και σκέφτηκε: ουδέν κακόν αμιγές καλού. Ο άσχημος καιρός τής πρόσφερε τη δικαιολογία να βγει απ' το σπίτι και χαιρόταν γι' αυτό. Φώναξε στον Φρέντρικ λέγοντάς του ότι θα έβγαινε έξω και θα επέστρεφε γρήγορα. Ότι ήθελε να κατέβει στην προβλήτα για να βεβαιωθεί ότι το σκάφος ήταν καλά δεμένο.

Ήταν λίγο μετά τις έξι και η έντονη βροχή δημιουργούσε μια αίσθηση καταστροφής. Η Άγκνες δε χρειαζόταν εξωτερική βοήθεια για να τη νιώσει. Τα πάντα είχαν τελειώσει. Κάτι νέο ετοιμαζόταν να ξεκινήσει, απλώς δεν ήξερε με ποιον τρόπο.

Φόρεσε τις πράσινες γαλότσες, που έφταναν ως το γόνατο, κι ένα κόκκινο αδιάβροχο, που το κούμπωσε προσεκτικά. Η Άγκνες απεχθανόταν τη βροχή. Απεχθανόταν τον άνεμο. Όμως στη δυτική ακτή και τα δύο υπήρχαν σε αφθονία.

Αν περνούσε από το χέρι της, η νέα της ζωή θα είχε πολύ περισσότερο ήλιο και πολύ λιγότερες καταιγίδες.

Ο Φρέντρικ εμφανίστηκε στον διάδρομο.

«Θέλεις να 'ρθω μαζί σου;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Μην ανησυχείς, μπορώ να τα καταφέρω. Δε χρειάζεται να γίνουμε μούσκεμα και οι δύο».

Προσπάθησε πολύ ώστε να ακουστεί χαλαρή. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να τη συνοδέψει.

«Έβγαλα το κρέας απ' το ψυγείο» είπε ο Φρέντρικ. «Σκεφτόμουν να το κάνω στη σχάρα, αλλά λέω να το ψήσω στον φούρνο. Με βραστές πατάτες και κάποια κρύα σάλτσα. Κάτι θα σκαρφιστώ».

Η Άγκνες κατένευσε και άπλωσε το χέρι στο πόμολο της εξώπορτας.

«Μια χαρά μου ακούγεται» είπε. «Θα φάμε όταν γυρίσω».

Ο Φρέντρικ βρισκόταν σε άλλο σημείο της ζωής. Εξακολουθούσε να βιώνει την καθημερινότητά τους. Μια καθημερινότητα όπου εκείνη δίδασκε στο τοπικό σχολείο κι εκείνος ξεκινούσε άλλο ένα οικοδομικό εγχείρημα στο Σμόγκεν. Εξίσου προβλέψιμη με ένα ρολόι δίχως δείκτες, αφού η ώρα δεν άλλαζε ποτέ.

Μόνο εγώ έχω συνειδητοποιήσει ότι όλα τελείωσαν, σκέφτηκε η Άγκνες.

Έπιασε το βλέμμα του Φρέντρικ.

«Επιστρέφω αμέσως».

Ήθελε όσο τίποτα να φύγει μακριά. Προς όλα εκείνα που είχε ανάγκη αλλά θεωρούνταν απαγορευμένα.

Είχε κάνει τεράστια λάθη. Δεν υπήρχαν δικαιολογίες για όσα είχε κάνει, για τα προβλήματα που είχε δημιουργήσει. Κι έπρεπε να πληρώσει για τις αμαρτίες της, το καταλάβαινε. Στη πραγματικότητα, η επίγνωση της πρόσφερε ένα ίχνος ανακούφισης. Ήταν μία διέξοδος, το μόνο πράγμα που δεν την άφηνε να βυθιστεί.

Ο άνεμος τράνταξε την πόρτα με το που την άνοιξε. Η βροχή μαστίγωνε το χώμα. Ένα ρεύμα ψυχρού αέρα όρμησε στον διάδρομο και η Άγκνες βγήκε βιαστικά έξω, αλλά γύρισε αμέσως πίσω και ξαναμπήκε μέσα.

Ο Φρέντρικ δεν είχε κουνηθεί απ' τη θέση του.

«Ξέχασες κάτι;»

Κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Το ποδήλατο του Ισάκ είναι ακόμα στο δρομάκι. Του λες να το βάλει στο γκαράζ;»

Η μόνιμη γκρίνια για τον γιο της. Και για το ποδήλατο, που δεν έλεγε να το φτιάξει και το 'χε παρατήσει.

Γιατί ο Ισάκ δε μάθαινε να τελειώνει ό,τι άρχιζε, να φέρεται υπεύθυνα;

«Εντάξει» είπε ο Φρέντρικ. «Πάω να του το πω».

Η Άγκνες βγήκε ξανά στην καταιγίδα. Φόρεσε την κουκούλα του αδιάβροχου και διέσχισε ζωνηρά το πεζοδρόμιο. Το λιμάνι ήταν τόσο κοντά και ταυτόχρονα πολύ μακριά. Δε θα κατέβαινε ποτέ ξανά εκεί για να κατευνάσει έναν πόθο τόσο αισχρό, που δεν τολμούσε να τον κατονομάσει.

Η βροχή κάλυπτε το πρόσωπό της σαν παγερή μεμβράνη.

Δεν υπήρχε περίπτωση να χρησιμοποιήσει ομπρέλα. Ο άνεμος θα της γύριζε τη μέσα πλευρά προς τα έξω σε κλάσματα δευτερολέπτου.

Η Άγκνες έχωσε το παγωμένο χέρι της στην τσέπη κι έπιασε το κινητό της. Στην άλλη τσέπη υπήρχε ένα μαχαίρι. Ευχήθηκε να μην αναγκαστεί να το χρησιμοποιήσει.

Τα σκάφη στο εσωτερικό και το εξωτερικό λιμάνι κλυδωνίζονταν νευρικά. Το σκάφος της Άγκνες και του Φρέντρικ ήταν αγκυροβολημένο στο εξωτερικό λιμάνι, όμως η ίδια δεν πήγε προς τα εκεί. Αντίθετα, κοντοστάθηκε στη σειρά με τις κόκκινες φαροκαλύβες δίπλα στην πλαζ των λουομένων. Το είχαν γιορτάσει όταν κατάφεραν επιτέλους να αποκτήσουν τη δική τους φαροκαλύβα· βρισκόταν στο τέλειο σημείο, ανάμεσα στην πλαζ και στο σκάφος. Όμως η Άγκνες δεν πήγαινε ούτε στην φαροκαλύβα της οικογένειας.

Η βροχή έκανε την προβλήτα να γλιστράει. Το καλοκαίρι φάνταζε ήδη πολύ μακρινό. Τα σκάφη τέντωναν τους κάβους τους σαν να ήθελαν να ξεφύγουν από την καταιγίδα και τη βροχή.

Όπως κι εγώ, σκέφτηκε η Άγκνες.

Διέκρινε ένα αχνό φως στο παράθυρο της τελευταίας φαροκαλύβας στη σειρά. Εκεί πήγαινε.

Η πόρτα έτριξε όταν την άνοιξε και κοίταξε μέσα.

Μια σκιά κινήθηκε στο εσωτερικό.

Σύντομα, σκέφτηκε η Άγκνες. Σύντομα όλα θα τελειώσουν.

Όμως δεν ήταν απόλυτα πεπεισμένη. Διαφορετικά δε θα ένιωθε τόσο τρομαγμένη.

Η καρδιά της σφυροκοπούσε.

Το σημαντικότερο εκείνη τη στιγμή ήταν η εγγύηση της σιωπής, η υπόσχεση ότι τα εγκλήματα της δε θα αποκαλύπτονταν.

Η Άγκνες μπήκε στην φαροκαλύβα κι έκλεισε πίσω της την πόρτα.

Ή τώρα ή ποτέ.

ΉΤΑΝ ΛΙΓΟ ΠΡΙΝ ΤΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ όταν ο Άουγκουστ κατέβηκε από το λεωφορείο στο τέρμα της γέφυρας Χουβενέσσετ. Είχε την αίσθηση ότι το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό όσο την περίοδο των Χριστουγέννων, παρότι ο καιρός ήταν πιο ήπιος. Πιο ήπιος, αλλά δριμύς. Ο άνεμος μαστίγωνε το σακάκι του και το έδαφος ήταν βρεγμένο. Έβρεχε καταρρακτωδώς στο μεγαλύτερο διάστημα του ταξιδιού.

Ο Άουγκουστ πήρε μια βαθιά ανάσα παγερού αέρα. Επιτέλους είχε φτάσει. Είχε πάρει το τελευταίο λεωφορείο από το Γκέτεμποργκ, στις εννιά και μισή, και άλλαξε στην Ουντεβάλλα. Συνειδητοποίησε ότι το λεωφορείο είχε φτάσει νωρίτερα. Μάλλον ήταν κάτι συνηθισμένο σε αυτή την περιοχή, ένα μέρος με τόσο λίγους κατοίκους, ώστε ήταν αξιοπερίεργο να δεις άνθρωπο να περιμένει στη στάση.

Ο οδηγός περίμενε υπομονετικά μέχρι ο Άουγκουστ να πάρει τις βαλίτσες από τον χώρο των αποσκευών. Ο Άουγκουστ τις μέτρησε. Τρεις. Έκλεισε το πορτοπαγκάζ και το λεωφορείο συνέχισε την πορεία του.

Κοίταξε γύρω. Ο βραδινός ουρανός ήταν βαρύς.

Ήταν όπως ακριβώς τα έλεγε η μητέρα του: στο Χουβενέσσετ πάντα βρέχει και φυσάει. Η ίδια δεν είχε πετύχει ποτέ καλό καιρό στο Χουβενέσσετ, παρότι για χρόνια έμενε

εδώ για μερικές βδομάδες κάθε καλοκαίρι. Οι παππούδες του Άουγκουστ από την πλευρά του πατέρα του ήταν ο λόγος που η οικογένεια ερχόταν εδώ. Παλιότερα είχαν μια θερινή κατοικία στην περιοχή και μέχρι τη μέρα που πέθαναν ισχυρίζονταν πως, παρότι ο καιρός ήταν λιγάκι απρόβλεπτος, σε γενικές γραμμές ήταν υπέροχος. Απλώς ο Άουγκουστ και οι γονείς του ήταν άτυχοι όποτε τους επισκέπτονταν.

Κάθε μα κάθε φορά.

Άφησε τις βαλίτσες του και πήγε μέχρι την άλλη άκρη της γέφυρας. Στο βάθος διέκρινε τα περιγράμματα και τις σκιές μιας μικρής κοινότητας, όμως παραήταν σκοτεινά για να τη δει κανονικά. Δεν είχε σημασία: ο Άουγκουστ γνώριζε ήδη τι τον περίμενε. Καμιά εκατοστή άσπρα ξύλινα σπίτια, μια χούφτα κόκκινες φαροκαλύβες και εντυπωσιακοί σχηματισμοί βράχων πίσω από τον μικρό οικισμό.

Ένα υπέροχο μέρος.

Η μητέρα του θα ξαφνιαζόταν πολύ αν τον έβλεπε τώρα. Με τους μυώδεις πήγχεις του ακουμπισμένους στην κουπαστή, να κοιτάζει προς το νερό και το μέρος όπου θα έμενε πια. Θα ξαφνιαζόταν ακόμα περισσότερο αν ήξερε τι σκεφτόταν ο γιος της.

Ότι, από μια άποψη, είχε επιστρέψει στη βάση του.

Παρότι είχε περάσει ελάχιστα καλοκαίρια της παιδικής του ηλικίας στο Χουβενέσετ και παρότι είχε να το επισκεφτεί σχεδόν τριάντα πέντε χρόνια. Οι παππούδες του είχαν πουλήσει τη θερινή κατοικία όταν ο ίδιος ήταν δέκα ετών και, παρόλο που λαχταρούσε να επιστρέψει έκτοτε, δεν τα 'χε καταφέρει.

Δεν ήταν ακριβώς στα σχέδιά του να εγκατασταθεί στη δυτική ακτή. Η αλήθεια είναι ότι έψαχνε ένα εξοχικό, ιδανικά κάτι που θα απαιτούσε ελάχιστη φροντίδα. Δεν είχε κατά νου κάποια μεγαλύτερη αλλαγή. Έτσι τουλάχιστον πίστευε, μέχρι που είδε την αγγελία για το παλιό γραφείο τελετών στο Κούνγκσχαμν. Ο Άουγκουστ θυμήθηκε να κά-

θεται μπροστά στον υπολογιστή και να παρατηρεί τις φωτογραφίες της αγγελίας νιώθοντας να τον κατακλύζει ένα κύμα ευτυχίας.

Αυτή ακριβώς την ευκαιρία περίμενε.

Αυτή θα ήταν η νέα του ζωή.

Όπως είναι φυσικό, ζήτησε να γίνει επιθεώρηση και αξιολόγηση – άλλο ο ενθουσιασμός, άλλο η αφέλεια. Αφού ξεμπερδεψε με αυτά, τίποτα δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει. Ο Άουγκουστ δεν ενδιαφερόταν να γίνει εργολάβος κηδειών – είχε άλλα σχέδια κατά νου. Είχαν μεσολαβήσει μόλις τέσσερις βδομάδες από την υπογραφή του συμβολαίου. Είχε την αίσθηση πως δε χρειαζόταν μεγαλύτερο διάστημα για να τακτοποιήσει τις υποθέσεις του στη Στοκχόλμη.

Η κόρνα ενός αυτοκινήτου τον έκανε να στραφεί.

Ένα γκρι Saab είχε σταματήσει στην άκρη του δρόμου, δίπλα στις αποσκευές του.

Στη θέση του συνοδηγού καθόταν μια γυναίκα, ενώ ο άντρας στο τιμόνι κατέβασε το τζάμι του.

«Ο Άουγκουστ;» ρώτησε.

«Αυτοπροσώπως».

Η γυναίκα φάνηκε να ανακουφίζεται.

«Δεν ήμασταν σίγουροι» του είπε. «Λόγω του επωνύμου.

Μας φάνηκε...»

Ο άντρας καθάρισε τον λαιμό του.

«Μας φάνηκε απίθανο να σε λένε Στρίντμπεργκ» είπε.

«Και το μικρό σου να είναι Άουγκουστ».

«Κι όμως» επιβεβαίωσε ο Άουγκουστ. «Να υποθέσω ότι είστε η Εσμεράλντα και ο Σβεν Γιάνσσον;»

Κατένευσαν, βγήκαν από το αυτοκίνητο και του έσφιξαν το χέρι. Οι Γιάνσσον ήταν οι ιδιοκτήτες του σπιτιού που θα νοίκιαζε για τον επόμενο χρόνο.

«Σας ευχαριστώ που ήρθατε να με πάρετε» είπε ο Άουγκουστ.

«Ούτε λόγος» είπε η Εσμεράλντα. «Δεν είναι μακριά με τα πόδια, όχι όμως όταν κουβαλάς τόσα πράγματα».

Ο Σβεν έβαλε τις βαλίτσες του Άουγκουστ στο πορτμπαγκάζ.

«Τόσα πράγματα; Δε μου φαίνονται και πολλά».

«Μια εταιρεία μεταφορών θα φέρει τα υπόλοιπα σε λίγες μέρες» εξήγησε ο Άουγκουστ.

«Μας το είπε στο γράμμα του» συμπλήρωσε η Εσμεράλντα.

«Στο γράμμα;»

«Στο μείλ εννοούσα» είπε η Εσμεράλντα. Στράφηκε στον Άουγκουστ: «Ξέρεις ότι το σπίτι είναι εν μέρει επιπλωμένο; Δε νομίζω να έχεις θέμα μέχρι να φτάσουν τα πράγματά σου».

Ο Σβεν έκλεισε το καπό.

Από μπροστά τους πέρασαν δύο περιπολικά. Οι μπλε φάροι ήταν αναμμένοι, όμως οι σειρήνες δεν ηχούσαν. Ο Άουγκουστ τα παρατήρησε να χάνονται στο βάθος του δρόμου.

«Αγνοείται μια γυναίκα» εξήγησε η Εσμεράλντα. «Εδώ και μερικές ώρες, κατά τα φαινόμενα».

«Είμαι σίγουρος ότι σύντομα θα τη βρουν» είπε ο Σβεν. «Πάμε».

Η ΒΡΑΔΙΑ ΗΤΑΝ ΑΓΡΙΑ. Η επιθεωρήτρια της αστυνομίας Μαρία Μάρτινσον στεκόταν στην πλαζ στο Τάγγκεν, ούτε εκατό μέτρα από τις ψαροκαλύβες και την προβλήτα. Ο άνεμος έπαιρνε με δύναμη τα μαλλιά της, λες και προσπαθούσε να πείσει ως και την τελευταία τρίχα να εγκαταλείψει το κεφάλι της. Κάποιες από τις λάμπες στις κολόνες φωτισμού του πάρκινγκ λαμπύριζαν, σε αντίθεση με εκείνη πάνω από τη Μαρία, που είχε καεί.

Σκοτάδι ή φως, ουσιαστικά δεν είχε σημασία· η Μαρία βασιζόταν στους ήχους γύρω της για να προσανατολιστεί. Άκουγε τα κύματα να τσακίζονται μπροστά της. Στο νερό υπήρχε μια πλωτή εξέδρα, που συνέδεε τη στενή λωρίδα άμμου με το Κλαβχόλμεν, μια βραχονησίδα κοντά στη στεριά. Οι αλυσίδες που συγκρατούσαν στη θέση της την εξέδρα ζορίζονταν.

Κρατώντας σφιχτά τον βαρύ φακό που είχε πάρει από το αυτοκίνητο, η Μαρία σάρωσε με τη φωτεινή δέσμη το έδαφος και την εξέδρα που οδηγούσε στο Κλαβχόλμεν. Οι σανίδες γυάλιζαν, μουλιασμένες από τη βροχή και τους αφρούς των κυμάτων. Δεν υπήρχε περίπτωση να τη διασχίσει τώρα, αφενός επειδή ήταν κλειστή για επισκευές κι αφετέρου επειδή θα ήταν σαν να περπατάει σε παγοδρόμιο.

Ανά μερικά δευτερόλεπτα τα κύματα έσκαγαν πάνω στις ξύλινες σανίδες.

Η Μαρία κοίταξε προς τη θάλασσα. Διέκρινε τις σκοτεινές σκιές που άλλαζαν σχήμα, την επιφάνεια που ταρακουνιόταν με κάθε κυματισμό. Μόλις λίγες βδομάδες πριν το τοπίο ήταν ειδυλλιακό, όμως αυτή τη στιγμή δύσκολα το φανταζόσουν.

Μια κίνηση στις παρυφές του οπτικού της πεδίου τράβηξε την προσοχή της.

Ο Ρέυ-Ρέυ, ο στενότερος συνεργάτης της, στεκόταν εκεί κοντά.

Και οι δύο μοιράζονταν τον ίδιο φόβο: κάτι κακό είχε συμβεί στην Άγκνες Έρικσον.

Η κλήση από το αφεντικό τους, τον Ρόλαντ, έγινε στις εννιά, ενώ η Μαρία έβλεπε ταινία με τον Πολ. Μετά από οχτώ χρόνια γάμου, εκεί είχαν καταλήξει. Μπροστά στην τηλεόραση.

«Αγνοείται μια γυναίκα στο Κούνγκσχαμν» είχε πει ο Ρόλαντ. «Τηλεφώνησε ο σύζυγός της. Ένα περιπολικό από την Ουντεβάλλα πήγε να ελέγξει, και δηλώνουν εξίσου ανήσυχοι με τον σύζυγο. Πήγαινε με τον Ρέυ-Ρέυ, πάρε μια πρώτη κατάθεση και προσπάθησε να καταλάβεις τι μπορεί να συνέβη. Αν χρειαστεί, κάλεσε ενισχύσεις».

Είχαν μεσολάβησει κάποιες ώρες. Η οικογένεια Έρικσον έμενε στην περιοχή Φισκετάνγκεν του Κούνγκσχαμν, γνωστή στους ντόπιους ως Τάνγκεν. Το σπίτι τους ήταν στο κέντρο ενός γραφικού οικισμού, με την πλειοψηφία των σπιτιών να κατοικούνται μόνο τους θερινούς μήνες. Οι Έρικσον έμεναν μόνιμα εκεί, σε ένα σπίτι μεγαλύτερο από τα περισσότερα στη γειτονιά.

Ο Ρέυ-Ρέυ πλησίασε τη Μαρία.

«Τι λες;» τη ρώτησε.

«Δεν έχουμε αρκετές πληροφορίες».

Ο Ρέυ-Ρέυ φώτισε με τον φακό τον χώρο μπροστά του. Άγρια κύματα λαμπύρισαν στη φωτεινή δέσμη.

«Η διαδρομή είναι πολύ συγκεκριμένη» της είπε. «Αν ο προορισμός της ήταν το σκάφος, δεν υπάρχουν πολλά μέρη όπου θα μπορούσε να πάει».

«Τι γίνεται με την έρευνα πόρτα πόρτα;» ρώτησε η Μαρία.

«Πολλά σπίτια είναι άδεια. Όμως έχουμε έναν αυτόπτη μάρτυρα, μια γυναίκα που μένει περίπου τριακόσια μέτρα από δω. Επιβεβαιώνει ότι είδε την Άγκνες να περνάει βιαστικά λίγο μετά τις έξι το απόγευμα. Δεν είδε πού ακριβώς πήγε, όμως κατευθυνόταν προς την πλαζ».

«Εντάξει, καλώς» είπε η Μαρία.

Αν μη τι άλλο μπορούσαν να πουν με σιγουριά ότι η Άγκνες έφυγε από το σπίτι την ώρα που είπε ο σύζυγός της. Όμως δεν είχαν ιδέα αν πήγε στο σκάφος, όπως ισχυριζόταν ο σύζυγος, ή αν πέρασε πρώτα από εκεί κι έπειτα πήγε αλλού.

Η Μαρία έριξε μια τελευταία ματιά στη θάλασσα κι έπειτα στράφηκαν και απομακρύνθηκαν. Οι δέσμες από τους φακούς των συναδέλφων τους χόρευαν ανάμεσα στις μικρές φαροκαλύβες, όπως και πέρα στο Στορτανγκσκάρετ, που, σε αντίθεση με το Κλαβχόλμεν, ήταν προσβάσιμο μέσω μιας πιο μικρής εξέδρας. Η Μαρία είδε τους συναδέλφους της να τη διασχίζουν προσεκτικά, με τις σανίδες αντίστοιχα επικίνδυνες εξαιτίας των κυμάτων και της βροχής. Ήταν οι συνάδελφοι που είχαν καλέσει με τον Ρέυ-Ρέυ αφότου μίλησαν στον σύζυγο της Άγκνες, τον Φρέντρικ. Έδειχνε ειλικρινά ταραγμένος, ενώ την ιστορία του επιβεβαίωσε ο ανήσυχος γιος του. Λίγο αργότερα η επιχείρηση βρισκόταν σε πλήρη εξέλιξη. Επιθεώρησαν τις εξέδρες, έλεγξαν το σκάφος και ερεύνησαν την φαροκαλύβα της οικογένειας. Πολύ γρήγορα υποχρεώθηκαν να διευρύνουν την περιοχή της έρευνας.

Όσοι εμπλέκονταν είχαν την ίδια γνώμη: δεν ήταν η κατάλληλη νύχτα για να βρεθείς στο νερό. Τα κύματα μπορούσαν να καταπιούν και τον πιο δεινό κολυμβητή.

Ένα ελικόπτερο σάρωνε πέρα δώθε την περιοχή αφηφώντας την καταιγίδα, κινούμενο προς τη θάλασσα και ξανά πίσω, διαγράφοντας ένα ευρύ ημικύκλιο. Τα σκυλιά που συμμετείχαν στην έρευνα γάβγιζαν στο σκοτάδι, αναζητώντας την Άγκνες με εξίσου μεγάλο ζήλο.

Η ομάδα Έρευνας και Διάσωσης είχε επίσης ενεργοποιηθεί στη θάλασσα. Είχαν αποπλεύσει αρκετά σκάφη κι εκείνη την ώρα σάρωναν την ακτογραμμή με επικεφαλής μια πλοηγίδα της Υπηρεσίας Ναυτικής Διοίκησης. Είχαν δύσκολο έργο. Διέθεταν δυνατούς προβολείς, όμως, επειδή τα κύματα ήταν πολύ ψηλά ακόμα και κοντά στην ακτή, δυσκολεύονταν να έχουν τη γενική εικόνα της περιοχής. Που σημαίνει ότι υπήρχε κίνδυνος να πέσουν πάνω στην Άγκνες και να την τραυματίσουν – αν υποθεθεί ότι είχε καταφέρει να παραμείνει ζωντανή στη θάλασσα.

Η Μαρία ένιωθε την αδρεναλίνη να κοχλάζει στις φλέβες της. Ήθελε να έρθει το ξημέρωμα, το φως της μέρας. Ήθελε η Άγκνες να έχει πιθανότητες να σωθεί.

Καθώς ο Ρέυ-Ρέυ κατευθυνόταν προς μια ψαροκαλύβα, η Μαρία δέχτηκε μια κλήση στο κινητό από τον Ρόλαντ.

«Καμία εξέλιξη;» τη ρώτησε.

«Δυστυχώς όχι ακόμα».

«Είναι ζόρικη βραδιά» της είπε. «Σου το λέω λοιπόν τώρα, αν η έρευνα τραβήξει, θέλω εσύ και ο Ρέυ-Ρέυ να είστε η αιχμή του δόρατος».

Η Μαρία ξεροκατάπιε.

«Θα τη βρούμε» είπε.

«Δε λέω το αντίθετο. Όμως πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι σε περίπτωση που δεν υπάρξει η επιθυμητή κατάληξη. Σε αυτή την περίπτωση, θέλω εσύ κι ο Ρέυ-Ρέυ να είστε εκεί. Μπορείτε να χρησιμοποιήσετε για βάση το τροχόσπιτο και να βρείτε τους απαιτούμενους χώρους για την υπόλοιπη ομάδα».

Η Μαρία ένιωσε ένα σφίξιμο.

«Το τροχόσπιτο; Ρόλαντ, δεν υπάρχει περίπτωση. Είναι –»
«Είναι το μόνο που έχουμε» τη διέκοψε ο Ρόλαντ. «Ίσως καταφέρω να βρω ένα πιο μεγάλο».

Έκλεισε το τηλέφωνο.

Το τροχόσπιτο. Δε θ' άρεσε καθόλου στον Ρέυ-Ρέυ.

Η Μαρία άκουσε κάποιον να βήχει πίσω της και στράφηκε.

Σε απόσταση λίγων μέτρων στεκόταν ο Φρέντρικ Έρικσον.

Έδειχνε καταρρακωμένος και ταυτόχρονα αποφασισμένος. Η Μαρία δε διέκρινε κάποιο σημάδι κόπωσης. Η έντονη ανησυχία τον κρατούσε σε εγρήγορση, και θα συνέχιζε να τον κρατά. Η Μαρία το είχε συναντήσει αμέτρητες φορές. Το πρώτο κύμα φόβου ήταν πάντα το πιο δύσκολο.

Τον πλησίασε.

«Υπάρχουν ένα σωρό άτομα εδώ» της είπε κοιτώντας προς τις ψαροκαλύβες. «Αστυνομικοί, εννοώ».

Η Μαρία κατένευσε. «Κάνουμε ό,τι μπορούμε».

Ο Φρέντρικ σάρωσε την περιοχή με τον φακό του. Οι μπαταρίες είχαν αρχίσει να αδειάζουν και η δέσμη ήταν αχνή. Η Μαρία προσπάθησε να πιάσει το βλέμμα του, όμως ο άντρας που έψαχνε τη σύζυγό του κοιτούσε οπουδήποτε αλλού εκτός από την ίδια.

«Είναι καλή κολυμβήτρια» της είπε. «Πολύ καλή».

«Το ανέφερες».

Αμέσως μετά πρόσθεσε, σαν να το σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή: «Πες μου ξανά όλα όσα έγιναν νωρίτερα. Με κάθε λεπτομέρεια».

Ο Φρέντρικ κατένευσε κι άρχισε να μιλάει, με τις λέξεις να ρέουν απ' τα χείλη του. «Ακούσαμε για την καταιγίδα χθες, αλλά ξέρεις πώς είναι – ποτέ δεν πιστεύεις ότι θα είναι τόσο έντονη όσο λένε. Η Άγκνες πήγε να βεβαιωθεί ότι το σκάφος ήταν γερά δεμένο. Λίγο μετά τις έξι. Είχα πει ότι θα ετοιμάσω εγώ το βραδινό, αφού για μια φορά είχα επι-

στρέφει νωρίτερα απ' τη δουλειά. Όμως αργούσε να γυρίσει. Και δεν απαντούσε στο κινητό της. Θα τρώγαμε κρέας, το είχα ήδη βγάλει απ' το ψυγείο για να μην είναι πολύ παγωμένο όταν θα το έβαζα στον φούρνο. Περίμενα μία ώρα κι έπειτα είπα στον Ισάκ ότι ανησυχούσα. Οι δυο μας ψάξαμε για περίπου μιάμιση ώρα, κι όταν δεν καταφέραμε να τη βρούμε, σας τηλεφώνησα».

Η Μαρία κατένευσε. Ο Φρέντρικ είχε επαναλάβει αρκετές φορές τα γεγονότα σχετικά με την εξαφάνιση της γυναίκας του, χωρίς να αλλάξει κάτι. Αν είχε σκαρφιστεί κάτι απ' όλα αυτά, ήταν χαρισματικός ψεύτης.

Κοιτούσε γύρω του μην ξέροντας τι να κάνει. Η έκφρασή του φανέρωνε πανικό.

Η Μαρία κατανοούσε την ανησυχία του.

Η καταιγίδα ήταν ο λόγος που είχαν επιστρατεύσει τόσες δυνάμεις από την πρώτη στιγμή. Όπως και η λεπτομέρεια για το οικογενειακό δείπνο που είχαν προγραμματίσει. Η Άγκνες δε σκόπευε να λείψει για ώρα.

«Πήγαινε σπίτι» του είπε. «Πάρε και τον γιο σου. Θα σου τηλεφωνήσουμε μόλις έχουμε νέα».

Ο Φρέντρικ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Κάπου εδώ θα είναι» είπε. «Δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι άλλο».

Μια σκιά πλησίασε από την πλαζ κι από κοντά ακολουθούσε μία δεύτερη. Εμφανίστηκε ο γιος της Άγκνες και του Φρέντρικ, ο Ισάκ. Είχε μαζί του έναν φίλο, ένα ψηλό αγόρι με σοβαρή έκφραση και σκούρα φράντζα. Και τα δύο αγόρια πλησίαζαν στο τέλος της εφηβείας, όμως το βλέμμα του φίλου έδειχνε πιο ζωηρό, πιο συγκεντρωμένο από εκείνο του Ισάκ. Τα μάτια του Ισάκ φανέρωναν απογοήτευση, γεγονός που μάλλον δεν οφειλόταν μόνο στο ότι είχε εξαφανιστεί η δική του μητέρα, και όχι του φίλου του. Ο Ισάκ ήταν πιο ευέξαπτος. Ήταν φανερό από τη γλώσσα του σώματος, από τον τρόπο που μιλούσε.

«Τι κάνετε όλοι εσείς;» ρώτησε. «Γιατί δε γίνεται τίποτα;»

Έφτυνε τις λέξεις, σαν να ήθελε να τις πει ακόμα πιο γρήγορα.

Ο Φρέντρικ προσπάθησε να γλιστρήσει το χέρι στους ώμους του, όμως ο Ισάκ το απόδιωξε.

«Κάνουν ό,τι μπορούν» του είπε με βραχνή φωνή.

«Ναι, καλά, απλώς χασομεράνε».

Η Μαρία καταλάβαινε τον θυμό του Ισάκ. Οι ώρες που μεσολάβησαν σίγουρα του είχαν φανεί αιώνες.

«Κάνουμε το καλύτερο δυνατόν» του είπε.

Εκείνη τη στιγμή αντιλήφθηκε άλλο ένα άτομο. Μια γυναίκα με κοντά μαλλιά, που στεκόταν ελαφρώς πιο πίσω από τους άλλους, σαν να μην ήθελε να ενοχλήσει. Παρά την απόσταση, η Μαρία ένιωσε ότι για κάποιον λόγο σχετιζόταν με τα τρία άτομα που είχε μπροστά της.

Ο Φρέντρικ έπιασε το βλέμμα της γυναίκας και κατένευσαν και οι δύο. Ο φίλος του Ισάκ την πλησίασε κι άρχισαν να κουβεντιάζουν.

«Πού είναι;» ρώτησε ο Φρέντρικ κι έσπευσε να επαναλάβει την ερώτηση, αυτή τη φορά πιο δυνατά. «Πού είναι η Άγκνες, ρε γαμώτο;»

«Θα τη βρούμε» είπε η Μαρία.

Η υπόσχεση ήταν παρακινδυνευμένη και ταυτόχρονα ειλικρινής. Αν μη τι άλλο, σπάνια έλεγε ψέματα. Η υπόθεση απαιτούσε την πλήρη συγκέντρωσή τους – άσχετα αν θα οδηγούσε κάπου μέσα στο βράδυ ή θα διαρκούσε περισσότερο.

Η Μαρία δε γνώριζε την Άγκνες, όμως είχε δει φωτογραφίες της. Ο Φρέντρικ είχε ένα σωρό στο κινητό του και σχεδόν σε όλες η Άγκνες έδειχνε να αποπνέει μια αίσθηση δύναμης και ηρεμίας. Επιπλέον, ήταν όμορφη. Συμβατικά έστω.

Οι φωτογραφίες που είχε δει η Μαρία έδειχναν μια Άγκνες φιλική και συμπονετική. Δυναμική. Μια λέξη που η Μαρία είχε σχεδόν ξεχάσει, ώσπου εμφανίστηκε στο μυαλό της καθώς παρατηρούσε τις φωτογραφίες.

Δυναμική.

Με θετική άποψη για τη ζωή.

Με σθένος και σοβαρότητα.

Ο Φρέντρικ γύρισε και την κοίταξε. Η Μαρία διέκρινε διάφορα συναισθήματα στην έκφρασή του. Φόβο, τρόμο και θλίψη, και ταυτόχρονα αποφασιστικότητα και κάτι που παρέπεμπε σε ελπίδα.

Η Μαρία πήρε βαθιά ανάσα.

«Θα τη βρούμε» επανέλαβε.

Γύρισε ξανά προς τη θάλασσα, πεπεισμένη πως όντως το εννοούσε. Δε θα τα παρατούσε μέχρι να μάθουν τι είχε συμβεί στην Άγκνες με το ζεστό βλέμμα.